

"Єми"

...дихання ... спокій ... сниться...

Тиха, темна ніч. У кімнату заходять незнайомі люди. Сідають навколо великого столу. Тьмяна лампа освітлює лиця прибулих.

Недовго знайомлячись, люди почали обговорювати прочитані твори, аналізувати поезії, досліджувати стилі великих письменників, музикантів та художників. Словом, для цього вони тут і зібрались.

Враз один прискіпливо вимовляє: "До слова, Микола Гоголь спалив другий том роману "Мертві душі"! Та він позбавив світ потенційної світової класики! А відтак ми вже ніколи про це не дізнаємось!" Його підхоплює інший: "А за переказами, одну українську поетесу за її заповітом похоронили разом з її інтимними листами у руках! Та як вона могла так вчинити зі своїми читачами?!"

...серцебиття...

У поглядах одне на одного вони підозрюють навіть думку, приховати якусь найменшу творчість.

...дихання збилось...

Оговтавшись, люди надають кожному слово. Лише деякі відповідають, що вони ніколи нічого не творили, але обіцяють, що на наступну зустріч щось підготують та все ж наздоженуть суспільний тренд.

Натомість всі інші з хворою

...виступає піт...

радістю читають власні твори, в яких ідеться про все, що відбувається в їхньому житті. Абсолютно про все. Вони з гордістю говорять про радості і трагедії драм, в яких жили. Алегорії природи вже не допомагають. Факт творчості затьмарює особисті кордони. Народ починає чути інтимні поезії, прози особистих торжества і відчаю, пісні зради та кохання. Натомість, слухачі, не задумуючись про причини такої творчості, чують цікаві сюжети та яскраві образи. Вони не

усвідомлюють істинного ресурсу для цих вистав - а точніше, не хочуть.

...дихання зупинилось...

Відкраявши шматочок чогось живого, всі радіють, що змогли наблизитись до своїх кумирів. Адже вони, найвідданіші фанати, прагнуть хоча б трішки оволодіти майстерністю, так точно та красиво передавати кожну яскравість власного життя та видавати її на загал. Це ж так мод..

...подих вижбурнувся з роту! ... прокинувся ... підвівся з ліжка ... темна, рідна кімната ... "Як добре, що поруч тих незнайомих людей нема" ... поклав голову на подушку...

...тиша ... пара миттєвостей і свідомість знову тоне в п'їтьмі...

...дихання нерівне...

Тиха, темна ніч. У кімнату заходять незнайомі люди. Сїдають навколо великого столу. Тьмяна лампа освітлює лиця прибулих.

Недовго знайомлячись, люди впали в мовчанку... Ніяк не можуть згадати жодного митця... У голові пусто. Ніхто не спадає на думку. Загалом, це вже не важливо.

...дихання вирівнюється...

Щоб зайняти руки вони тихенько під столами рвуть папірці. Мовчать. У голові промайнула думка, як провести вільний сьогоднішній день. Вони зможуть провести час зі своїми дітьми, матимуть змогу написати пісні коханим, покомпозувати та помалювати з друзями або на одинці, знаючи, що ніхто посторонній ніколи це не почує та не побачить. Як тільки допишуть оповіданнячка, вони підуть обговорювати переживання з рідними, а не з незнайомцями.

...пульс вирівнюється...

Нарешті вони згадали! Нарешті вони усвідомили, що творчі професії давно вимерли. Зараз лише іноді люди натрапляють на світові твори. Цю класику вони знаходять у домашніх бібліотеках серед інтимних збірок членів родини. Їх дивує, що в тих книжках висвітлюються очевидні давні суспільні проблеми, котрі зараз вже не зустрічаються. Зараз ніхто не справляє враження на пересічну

людину своїм життям, ніхто не продає свій життєвий досвід. Ще з малечку всі досконало опановують майстерність всіх способів вираження себе. Зараз творчість лише підтверджує могутність та щирість людських почуттів, але все ж залишається надзвичайно сакральною. Довірити її можна тільки найближчим.

...легкий холодок по розслабленому обличчю...

Але ж вони сидять тут, у кімнаті, дивляться одне на одного та мовчать. Бачать очі незнайомих людей, які ніколи не зрозуміють причин цих вистав. Словом, цього і не потрібно знати. Зараз вони так само мовчки встануть. Лише на світанку вони замислені дістануться додому. Ненароком гупнуть дверима...

...пробудження від різкого звуку...